

Sygn. akt I Ca 414/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Barbara Bojakowska

Sędziowie SO Elżbieta Zalewska-Statuch

SO Joanna Składowska

Protokolant st. sekr. sąd. Beata Krysiak

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2015 roku w Sieradzu

na rozprawie sprawy z powództwa M. S.

przeciwko Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w Łasku

o zwolnienie zajętego przedmiotu spod egzekucji

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Łasku

z dnia 25 marca 2015 roku, sygn. akt I C 233/14

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Łasku, pozostawiając temuż Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I Ca 414/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 25 marca 2015 roku Sąd Rejonowy w Łasku oddalił powództwo M. S. przeciwko Komornikowi Sądowemu przy SR w Łasku - M. K. o zwolnienie zajętego przedmiotu spod egzekucji.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia i wnioski:

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Łasku M. K. prowadził postępowanie egzekucyjne przeciwko dłużnicze - powódce w niniejszej sprawie M. S.. W trakcie tego postępowania zajął kwotę 3.500 zł należną powódce od Skarbu Państwa jako środki na wsparcie dla uczniów praktycznej nauki zawodu.

Powołując się na art. 841 § 1 i 2 k.p.c. Sąd pierwszej instancji stwierdził, że powódka M. S. jako dłużniczka w postępowaniu egzekucyjnym nie ma w niniejszej sprawie legitymacji czynnej, a pozwany Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Łasku M. K. jako organ egzekucyjny prowadzący postępowanie egzekucyjne nie ma legitymacji biernej. W konsekwencji Sąd oddalił powództwo w oparciu o art. 841 § 1 k.p.c.

Następnie Sąd podał, że wyrok zaoczny wydano na podstawie art. 339 § 1 i art. 340 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka, która stwierdziła, że wojewoda (...) uchylił około 7 decyzji Starosty w przedmiocie odmowy umorzenia środków wziętych przez powódkę na działalność gospodarczą z PUP w Z., co powoduje, że umorzenie tych środków przez PUP w Z. w 2014 roku nakłada obowiązek służbowy na Starostę o zwrot tych nadpłaconych kwot, ponieważ musi je zwrócić swoim poręczycielom. Skarżąca uznała, że z tych względów „upór i odmowa wypłacenia wyżej wymienionych środków” jest obrażą przepisów prawa i występkiem nie do przyjęcia.

W piśmie z dnia 8 grudnia 2015 roku (data nadania na poczcie) apelująca dodała, że wnosi o zasądzenie jej zwrotu nielegalnie odebranego jej stypendium przeznaczonego na praktyczną naukę zawodu fryzjerskiego prowadzonego przez powódkę w kwocie 3.933,46 zł. Skarżąca podkreśliła, że stypendia ze Skarbu Państwa nie podlegają żadnej egzekucji, czego nie rozumie pozwany komornik.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie, jednakże z innych przyczyn aniżeli wymienione w środku odwoławczym. Sąd pierwszej instancji nie rozpoznał bowiem istoty sprawy, uznawszy, że zachodzi brak legitymacji procesowej w przypadku obydwu stron postępowania.

Trzeba zaznaczyć, że zawarte w art. 386 § 4 k.p.c. sformułowanie „nierozpoznanie istoty sprawy” należy przede wszystkim rozumieć jako niezbadanie podstawy merytorycznej dochodzonego roszczenia. Do sytuacji takiej dojdzie m.in. wtedy, gdy sąd a quo nie wniknął w ogóle w całokształt okoliczności sprawy, gdyż pozostając w mylnym przekonaniu ograniczył się do zbadania jedynie zagadnienia legitymacji procesowej jednej ze stron (zob. T. Wiśniewski, kom. do art. 386 k.p.c., Lex).

W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy dokonał jedynie pobieżnej i wybiórczej analizy pozwu oraz dalszych pism procesowych powódki. Z treści tychże pism wynika co prawda, że powództwo skarżąca oparła na art. 843 § 3 k.p.c., który to przepis ustanawia prekluzję zarzutów w postępowaniu wszczętym na skutek powództwa przeciwegzekucyjnego, tymczasem apelująca podnosiła także, że domaga się zasądzenia od Komornika Sądowego kwoty 3.500 zł, która została zdaniem powódki w sposób bezprawny od niej wyegzekwowana (k. 26). Sąd nie jest związany wskazywaną przez stronę materialnoprawną podstawą roszczenia, którą powinien ustalić samodzielnie w oparciu o zgromadzony materiał procesowy, mając na uwadze zasadę da mihi factum, dabo tibi ius - podasz fakty, dam ci prawo.

Należało więc uznać, że w niniejszej sprawie twierdzenia powódki o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pismach procesowych, wobec ich lakoniczności oraz wzajemnej sprzeczności, budziły wątpliwości, o których mowa w art. 339 § 2 k.p.c. Z tych przyczyn przed merytorycznym rozstrzygnięciem sprawy Sąd powinien był przeprowadzić postępowanie dowodowe celem wyjaśnienia zaistniałych wątpliwości co do faktów.

Sąd Rejonowy oddalił jednak przedwcześnie powództwo wyrokiem zaocznym, nie przeprowadziwszy jakiegokolwiek postępowania dowodowego.

W rezultacie Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy przeprowadzi postępowanie dowodowe, mając na uwadze twierdzenia powódki zawarte w pismach procesowych. Sąd powinien w szczególności rozważyć potrzebę przeprowadzenia dowodu z akt sprawy egzekucyjnej, w ramach której doszło do rzekomo bezprawnego wyegzekwowania od skarżącej kwoty 3.500 zł. Następnie Sąd raz jeszcze odniesie się do podstawy prawnej żądania powódki, a zwłaszcza do art. 23 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku o komornikach sądowych i egzekucji (Dz.U. z 2015 r., poz. 790 j.t.).